

Deel een

Paul Falcon

Hoofdstuk 1

'Ik ben er bijna. Er zijn vier doden gevallen, maar Jackie is in orde. Zo gauw ik meer weet, pap, neem ik weer contact met u op.'

FBI-rechercheur Paul Falcon parkeerde zijn auto achter een patrouillewagen van het district Chicago vlak voor de blauw-witte luifel van het restaurant waarop in duidelijke letters het woord 'Falcons' te lezen viel. Hij stopte zijn mobieltje terug in zijn zak. Het was even na elven en de donkere straat baadde in het licht van de knipperlichten van de patrouillewagens. Hij liep FBI-agent Sam Truebone tegen het lijf op het moment dat hij tussen het busje van de lijkschouwer en dat van het onderzoeksteam door liep.

'Ik heb Jackie al gezien en haar gesproken', zei Sam meteen. 'Je zuster is wondend, maar verder is ze in orde.'

Paul voelde de ergste spanning wegebben. Het feit dat hij zich tijdens de schietpartij aan de andere kant van de stad had bevonden, had de rit hierheen tot een persoonlijke hel gemaakt. 'Wie heeft de leiding?'

'Luitenant Sinclair.'

Het politiedepartement van Chicago had een van zijn topagenten voor wat

betreft doodslag op de zaak gezet. Het was niet moeilijk haar te vinden, want ze had het hele gebied onder controle en werd omringd door mensen die naar haar toe kwamen of zich juist weer van haar af bewogen. Paul ging naar haar toe.

‘Hallo, Kate.’

‘Met je zuster is alles in orde.’

‘Dat heb ik gehoord.’

‘Één van je vaders restaurants’, voegde ze toe.

‘Wanneer niet?’ Het imperium van zijn vader besloeg alle hoeken van het land en waar hij ook maar kwam, begon hij een nieuwe tak van het familiebedrijf.

‘Heb je hulp nodig?’

Ze glimlachte naar hem. Niet zoals ze dat normaal deed – warm, hartelijk en vaak geamuseerd – maar met haar zakelijke glimlach: koel en inschattend, maar niet onvriendelijk. ‘Ik heb er niks op tegen om samen te werken met de federale politie als het mij zo uitkomt, en in dit geval is dat zo. De schutter is er eentje van jou.’

‘Dat past wel in het patroon van deze avond. Wie is het?’

‘Andrew Waters. Hij staat op de bewakingsbeelden. Rick Ulaw, undercover agent van de narcoticabrigade van het 16e arrondissement, zat met zijn vrouw

te dineren. Waters liep naar de tafel toe en schoot hem twee keer in zijn rug en één keer in zijn hoofd. Daarna doodde hij drie burgers die in de weg liepen. Hij reed weg in een donkerblauwe sedan. We hebben zijn foto naar iedere agent in de staat gestuurd en er zijn beelden van hem verschenen op de verschillende journaals. Als hij in Chicago is, is hij voor ons. Als hij zich al buiten de staat bevindt, kun jij ervoor zorgen dat hij van koers verandert zodat ik hem te pakken kan nemen.'

'Ik zorg ervoor dat je binnen het uur alle beschikbare informatie over hem hebt. En wat je ook maar van me vraagt, ik zal het persoonlijk ter hand nemen. Als je wilt dat ik zijn foto opplak op alle telefoonpalen in Mexico, vertrek ik meteen.'

'Ik heb Marcus al gebeld en hem verteld dat ik wil dat Quinn vannacht de achtervolging inzet en coördineert. Ik wil graag dat je Sam bij me laat en dat ik de beschikking krijg over Christopher Zun. Ik werk graag met hem.'

'Dat is akkoord.'

Ze was getrouwd met een FBI-agent, rekende de hoogste baas van de Amerikaanse sheriffs tot haar beste vrienden en noemde het politiedepartement van Chicago haar persoonlijk territorium. Kate kreeg altijd wat ze

nodig had om een zaak op te lossen. En hij was wijs genoeg om haar de vrije hand te geven. Als het maar enigszins mogelijk was om Waters van nacht op te pakken, zou Kate het voor elkaar krijgen. Het werk kon Paul wel delegeren, familie niet. En op dit moment moest hij zich met familie bezighouden.

Kate had kennelijk dezelfde gedachten. Ze knikte in de richting van het restaurant. 'Probeer je zus over te halen om naar huis te gaan. We hebben hier alles onder controle. Hoewel het een smerig zaakje is, is het ook betrekkelijk eenvoudig. Ik ga uitzoeken wie er opdracht heeft gegeven om een agent te vermoorden en ik achtervolg de schutter totdat ik hem waar dan ook te pakken kan nemen.'

'Waters heeft voor zover wij weten geen familie of vrienden in Chicago, maar hij heeft connecties met het misdaatsyndicaat van Lacombe, en hun werkgebied strekt zich tot hier uit.'

'Bedankt.'

Paul knikte en liep naar het restaurant. Hij wist op wie hij kon vertrouwen, en dat gold zeker voor Sam en Kate. De zaak en de achtervolging waren in goede handen.

Waters. Meteen toen hij hoorde van de schietpartij was hij in zijn gedachten gekomen als een mogelijke verdachte. Paul kende hem en de eerste geluiden die hem bereikten, hadden hem doen denken aan zijn manier van werken. Waters was ingehuurd voor negen moorden en had al zestien krijtstreepjes achter zijn naam staan. Nu stond de teller op tien moorden en negentien doden. De politie had zijn auto klem gereden in Virginia, hem in een hoek gedreven in Boston en hem ooit beschoten in Philadelphia, maar het was nog niemand gelukt hem in de boeien te slaan. Drie jaar geleden was hij verdwenen naar Mexico en de politie had dus achter het net gevestigd; hij was niet van plan zich te laten zien. Dit keer zaten ze hem binnen het uur op de hielen. Wellicht konden ze hem vannacht insluiten.

In de grote zaal van het restaurant was goed te zien wat er gebeurd was – stoelen waren omgegooid, maaltijden achtergelaten en rondom tafeltje 22 zag hij sporen van geweld. Het lichaam van agent Ulaw en dat van twee van de omstanders waren verwijderd. De lijkschouwer was nog bezig met het lichaam van de serveerster die was doodgeschoten. Paul rook de geur van bloed en een lichte kruitdamp, maar die werd overschaduwd door de geur van verbrand voedsel. Dit was beslist zinloos geweld. Waters had de detective op de parkeerplaats

kunnen doodschieten, of hij had hem te pakken kunnen nemen terwijl hij naar het bureau liep of in zijn auto zat te wachten voor een verkeerslicht. Waters had ervoor gekozen zijn slachtoffer te doden in een volgepakt restaurant. Hij hield ervan als anderen getuige waren van het geweld dat hij toepaste; hij genoot ervan omstanders te doden die hem in de weg liepen. Ze moesten hem oppakken om hieraan een eind te kunnen maken. Waters genoot zo veel van moorden dat hij er nooit mee zou ophouden. Als Kate hem vannacht niet zou oppakken, zou Paul het in de komende dagen wel doen. Een van de familietrekjes was dat een Falcon nooit opgaf.

Terwijl hij de ravage overzag, merkte Paul dat hij wilde dat zijn vrouwelijke schutter voor deze klus was ingehuurd in plaats van Waters – dan waren er tenminste geen omstanders vermoord. Zij schoot nooit meer mensen neer dan degene voor wie ze gekomen was. Ze had nog nooit gedood terwijl er familie of een kind aanwezig was. Ze had tot nu toe dertig mensen door het hoofd geschoten, maar beschouwde het als werk dat zorgvuldig en met precisie gedaan moest worden. Ze had zich negen jaar lang stilgehouden. Hij was zelfs nog niet in de buurt gekomen van een aanhouding, maar vergeten deed hij haar niet. Ten diepste zat hij nog steeds achter haar aan.

Binnen de FBI was hij de top in moordzaken, en huurmoordenaars stonden boven aan zijn prioriteitenlijstje. Vannacht betreurde hij meer dan ooit dat hij Waters nooit te pakken had kunnen krijgen. Paul liep voorzichtig de ruimte rond en bewoog zich in de richting van stemmen in de keuken.

Zijn vader zou voor dag en dauw hier aankomen om te doen wat er gedaan kon worden om de families van de slachtoffers te helpen en degenen te helpen die getuige waren geweest van dit geweld. Het Falconrestaurant zou opnieuw opengaan, nadat het helemaal was leeggehaald, nadat alles wat deed denken aan deze tragedie verwijderd was.

Het restaurant zou weer opengaan met zijn vader in de deuropening om de eerste gasten te verwelkomen. Paul kende zijn vader.

En hij kende zijn zuster. 'Niet gooien, Jackie.'

Hij bukte toen er een witte beslagkom in zijn richting kwam. Hij sloeg tegen de deur en viel op de vloer in stukken.

'Je zit al jaren achter deze vent aan en je hebt hem nog steeds niet te pakken? Je hebt hem de kans gegeven om hier te komen en mijn gasten iets aan te doen, in mijn restaurant!'

Hij bukte opnieuw. Als kind had hij haar leren gooien en ze was een goede

leerling geweest. Hij hield een hand op en wees naar haar. Ze weifelde en zette de derde schaal terug op de toonbank.

'Ellendige avond. Het spijt me.'

Hij was nu dicht bij haar en sloeg eenvoudigweg zijn arm om haar schouders en knuffelde haar.

'Vier doden, Paul. Vier.' Haar stem klonk gedempt tegen zijn overhemd aan.

Hij streelde haar over haar haar en ademde luid uit. 'Ik ben blij dat jij er niet bij zat.'

'Trish werkte al een jaar voor me. Ze was een lieve meid.'

'We zullen niet rusten voordat we deze vent gepakt hebben. Dat is het enige wat we kunnen doen, en dus zullen we het ook doen.'

'Hij vermoordde een agent.' Haar stem trilde. 'Als jij komt eten, zit je altijd aan dat tafeltje. Jij had het kunnen zijn.'

'Maar ik was het niet.'

Hij voelde de energie en de boosheid binnen in haar. De plaats delict was afgezet met rood-witte tape maar het gebied daaromheen was helemaal schoongemaakt en rechtgezet. De grill en de ovens glinsterden, het voedsel was allemaal teruggezet in de koelkasten. Het was duidelijk dat ze niet op de

vlucht was; ze probeerde juist het restaurant terug te vorderen. De Falconfamilie zou haar daarbij helpen.

‘Laten we naar huis gaan, Jackie. Ik breng je thuis en morgen gaan we hier opnieuw aan de slag.’

Ze pakte een leren tas met haar recepten en haar persoonlijke messenset en ook een rommelige stapel papier waarvan ze beweerde dat het haar businessplan was. ‘Kun je de sirenes aandoen zodat we niet over een uur nog bezig zijn thuis te komen?’

‘Knipperlichten, geen sirene. Jij wilde zo graag buiten de stad wonen.’

‘Jij woont op de vierde verdieping van een gebouw zonder gras. Daar had ik geen zin in.’

Hij glimlachte, opgelucht bij het horen van de normale klachten. Ze namen de achterdeur, liepen door het steegje naar zijn auto en wisten zo de journalisten te omzeilen die op jacht waren naar een foto en een verhaal. Hij bracht zijn zuster naar huis.

Die morgen om ongeveer kwart over vier liep Paul het hoofdbureau van de politie van Chicago binnen, meldde zich bij de veiligheidsdienst en ontmoette

luitenant Kate Sinclair in het commandocentrum op de derde verdieping. In de donkere kamer zat een flinke groep mensen te kijken naar live beelden vanuit een politiehelikopter die op de muur geprojecteerd werden.

Sam liep naar hem toe en gaf hem een kop koffie. 'Hij rijdt op snelweg 74 in westelijke richting. Waters werd door twee agenten opgemerkt toen hij in zijn auto zat te wachten bij een verkeerslicht net buiten Peoria, en zij zijn achter hem aan gegaan. Hij schoot een paar keer wild in het rond, probeerde de spoordijk af te rijden om bij hen weg te komen en heeft daarbij een deuk in zijn auto gereden. Hij ligt een eindje op hen voor, terwijl de auto olie lekt, en met een flink aantal auto's proberen ze hem nu klem te rijden. De staatspolitie wil hem klem zetten bij Sanders Point.'

Er flitste een helder licht door de ruimte, waardoor het leek alsof het volop dag was.

De camera van de helikopter zocht even rond, waarna beelden van een brandend autowrak te zien waren – verfrommeld papier en om zich heen grijpende vlammen.

De volgauto's kwamen het beeld binnen rijden, maar het was duidelijk te zien dat ze afstand hielden. Tijdens de explosie had de piloot de helikopter een